

A woman with long dark hair, wearing a black coat, black tights, and black boots, is walking across a city street. She is looking back over her shoulder towards the camera. The street has white lane markings and a crosswalk. In the background, there are buildings, trees, and a blue van parked on the left. The lighting suggests it might be late afternoon or early morning.

Het mooiste meisje van de klas

ANDREA VERTELT
HAAR LEVENSVERRHAAL

OOIT WAS ZE HET MOOISTE MEISJE VAN DE KLAS. OP HAAR ZEVENTIENDE GING ZE NAAR PARIJS, WAAR ZE ZICH ONDERDOMPELDE IN HET FRANSE JETSETLEVEN EN ZANGER PATRICK BRUEL LEERDE KENNEN. INMIDDELS HEEFT HAAR LEVEN EEN ANDERE WENDING GENOMEN. OP 23 FEBRUARI IS ZE OP TV TE ZIEN IN *HET MOOISTE MEISJE VAN DE KLAS*. IN FLAIR VERTELT ANDREA KLEEKAMP (44) NU AL HAAR BIJZONDERE LEVENSVERHAAL.

Andrea: 'Dat ik ben gevraagd voor het programma *Het mooiste meisje van de klas* vind ik bijzonder. Ik heb dat toen zelf namelijk nooit zo ervaren. Ik heb twee zussen, die ik veel knapper, mooier en hipper vond dan ik. Ik was in die tijd op school eigenlijk nooit zo met mijn uiterlijk bezig. Vriendjes had ik ook nog nauwelijks. Ik denk dat mijn klasgenoten vooral mijn leven ná de middelbare school interessant vinden en dat ze daarom nu mijn naam noemden voor dit programma. De tien jaar die ik in Parijs doorbracht, spreken tot de verbeelding, denk ik.

De eerste keer dat ik naar Parijs ging, was ik veertien. Ik logeerde met een vriendinnetje in de zomervakantie een paar weken bij haar oom en tante. Al snel voelde ik: dit is een bijzondere stad die me veel te bieden heeft. De sfeer, de mensen en de maniertjes, ik vond het allemaal even prachtig. Op de Champs Élysées ontmoetten we twee leuke Franse jongens. Die avond deden we alsof we verdwaald waren en kwamen we veel te laat maar vol verhalen weer thuis.

Terug in Nederland had ik een bijbaantje. Zo spaarde ik geld om weer naar Parijs te gaan. Naast school was ik in die periode ook veel op het hockeyveld te vinden. Daar leerde ik een van mijn beste vriendinnen Mabel Wisse Smit kennen, de latere vrouw van prins Friso. Vanaf het eerste moment dat we elkaar ontmoetten op de hockeyclub, waren we onafscheidelijk. Vriendinnen door dik en door dun. Later mocht ik getuige zijn op haar huwelijk, wat waarschijnlijk ook de recente nieuwsgierigheid van mijn klasgenoten heeft gewekt. ➔

VOLGENDE WEEK OP TV

‘Al die aandacht van mannen was prettig, een heel ander leven dan ik op school had’

Met vriendinnen ging ik zo vaak als ik kon naar Parijs, de stad waaraan ik mijn hart had verloren. Tegen een vriendin die met me meeging, zei ik: ‘We moeten gewoon met zo veel mogelijk mensen praten. Zo wordt onze vakantie het allerleukst.’ En dat was ook zo. We begonnen met de eerste de beste straatgek, maar al snel legden we contact met allerlei mensen: rugbyers, jonge artiesten en de baas van een toonaangevende nachtclub, *Les Bains Douches*.

Toen ik op mijn negentiende moest beslissen wat ik wilde studeren, was de keuze snel gemaakt: Frans. Via een uitwisseling van de UvA kon ik een groot deel van mijn studie in Parijs doorbrengen. Vanaf dat moment startte mijn jetsetleven daar pas écht.

In Parijs voelde ik me de koningin te rijk. Ik was nogal dun in die tijd en hoefde maar een klein zwart jurkje aan te trekken en ik was klaar om uit te gaan. Zo’n slanke pop vinden de Fransen altijd wel mooi, dus ik kreeg behoorlijk wat aandacht van - vooral - de mannen. Ik denk dat ik ook opviel omdat ik alles niet zo serieus nam. Ik hield me niet aan de Franse mores, praatte met iedereen en was een stuk minder arrogant dan de meisjes in Parijs, zo vertelden de mannen me altijd. De Fransen overstelpten me met complimenten, dat vond ik amusant en die aandacht was prettig. Het was een heel ander leven dan ik op school had.’

OP PAD MET PATRICK BRUEL

‘Een maand na mijn aankomst in Parijs kreeg ik een relatie met Eric, die ik in de metro had ontmoet. Dat duurde bijna vier jaar. Daarna had ik nog een aantal andere Franse vriendjes. En ik ontmoette Patrick Bruel, een zanger die toen aan de weg timmerde en steeds bekender werd.

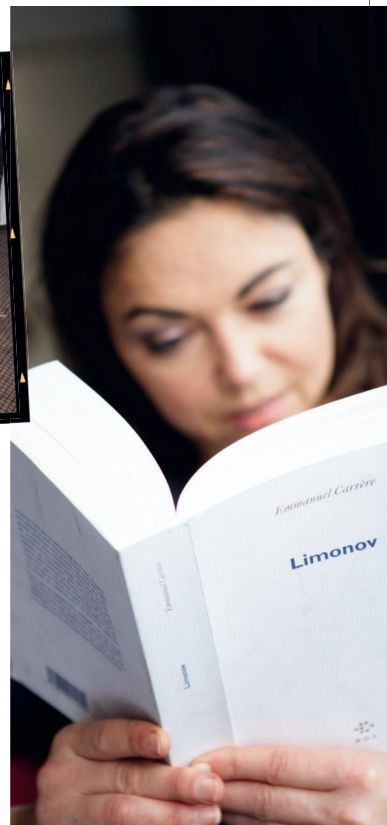
Ik leerde Patrick kennen op een feest. Hij sprak me aan en we maakten een praatje met elkaar. Ik had geen idee wie hij was, maar ik vond hem wel leuk en interessant. Dus toen hij een volgende keer vroeg om wat te komen drinken bij hem thuis, deed ik dat. Bij zijn voordeur zag ik twee postzakken met brieven staan. Pas later realiseerde ik me dat het fan-mail moet zijn geweest.

Ik was in die tijd niet zo snel onder de indruk van iets of iemand, daarvoor gebeurde er continu te veel. Dat sprak hem misschien juist wel aan. Hij was gewend aan hordes jonge meiden om hem heen die flauwvielen tijdens zijn concerten. Ik liet me niet zo snel imponeren. Toen hij me voor het eerst uitnodigde voor een van zijn concerten, bleef ik netjes in de zaal staan wachten tot een pr-dame me kwam halen en me backstage bracht.

‘Van onschuldig Amsterdams meisje tot een professionele shoot voor een Parijse kledingontwerper.’

'Nu heb ik rust gevonden met mijn gezin en onze kat Vasili. In 1991 zat ik nog te jetsetten in een nachtclub in Parijs.'

Hij werd in die tijd steeds beroemder in Frankrijk en dat leverde grappige situaties op. Zo ontstond er bijvoorbeeld een grote file toen hij op de Champs Élysées een pizza zat te eten en moest zelfs de politie eraan te pas komen om die op te lossen. Hij was oprecht geïnteresseerd in mensen en ik vond het altijd leuk om hem te zien. We hebben elkaar nog vaak gesproken, maar ons contact is uiteindelijk verwaterd. Op afstand volgde ik hem wel. Het was leuk om te zien hoe hij een grote hit scoorde en erg succesvol werd.'

MEDISCHE COMPLICATIES

'In het laatste jaar van mijn studie ben ik teruggegaan naar Nederland om af te studeren. Niet veel later ontmoette ik Michael. Hij was een heel goede vriend van Mabel. Voor z'n werk moest hij met Russische vrienden naar Parijs en hij vroeg mij hun de mooie plekken van de stad te laten zien. Het was een geweldig weekend, maar pas een jaar later sloeg de vonk tussen ons echt over. Ik werd toch verliefd op een Nederlander, dat had ik me eerder nooit kunnen voorstellen. We zijn nog steeds samen. We zijn getrouwd en we hebben een zoon, Max.

Achteraf kan ik zeggen dat de tijd in Parijs me gevormd heeft tot wie ik ben. Het zijn mooie herinneringen waar ik nog vaak aan terugdacht, vooral in de tijd dat het niet zo goed met me ging. Ik had namelijk suikerziekte, diabetes type 1, sinds mijn zeventiende. In Parijs kon ik daar goed mee leven door elke dag insuline te spuiten. Maar langzamerhand traden er complicaties op. Aan mijn ogen en aan mijn nieren. Gelukkig heb ik in die tijd wel mijn - weliswaar te vroeg geboren - gezonde zoon gekregen. En hebben we in Frankrijk een fantastisch huwelijksfeest kunnen geven.'

WACHTEN OP EEN NIER

'Maar mijn nierfunctie ging zo achteruit dat ik moest beginnen met dialyseren. Ik ging vanaf dat moment het traject voor transplantatie in, maar moest wachten op een nieuwe nier en een nieuwe alvleesklier. Twee jaar heb ik nierdialyse gedaan. Samen met de diabetes was dat een zware tijd. De uiteindelijke transplantatie zie ik echt als mijn redding. Toen er een nier en een alvleesklier beschikbaar waren, werd ik direct geopereerd.

Na de transplantatie ging het beter met me. Mijn suikerziekte is over. En de nieuwe nier betekende een nieuwe start. Ik moet wel de rest van mijn leven medicijnen slikken om afstoting tegen te gaan, maar dat is niets in vergelijking met mijn toestand ervoor. De grootste problemen heb ik

nog met mijn voet. Ik heb ooit mijn hielbeen gebroken, er is destijds een verkeerde diagnose gesteld en ondanks vijf operaties is het nooit meer goed hersteld. Daardoor heb ik problemen met lopen. De hakken waarop ik in Parijs mijn 'vorige leventje' heb geleid, kan ik niet meer aan. Ik draag nu aangepaste schoenen. Gelukkig kunnen ze die wel mooi maken, maar af en toe mis ik het ontzettend om echt mooie schoenen te kunnen dragen.'

SCHOONHEID EN GELUK

'Door mijn gezondheidsproblemen ben ik me bewuster van mijn lichaam. Dus ook van mijn uiterlijk. Nu beseft ik beter dat alle mooie dingen die ik in Parijs meemaakte ook wel door mijn uiterlijk kwamen. Het ging niet alleen daarover, maar het was wel waar mensen op het eerste gezicht aandacht voor hadden. Mijn uiterlijk bezorgde me gemakkelijk contacten. Nu heb ik ervaren dat schoonheid alleen niet zaligmakend is. Geluk bestaat voor mij uit niet-ziek zijn. Al fiets ik door de regen en word ik zeiknat. En dat ik door ouder worden rimpels krijg of een stukje van mijn schoonheid verlies, dat maakt dan echt niet zoveel uit.

Voor het grootste gedeelte speelt mijn sociale leven zich nu af in Amsterdam waar ik woon met Michael en Max. Mabel is nog steeds een van mijn beste vriendinnen en we zien elkaar zo vaak als we kunnen.

Met de mensen die ik in Parijs ontmoette, heb ik sporadisch nog contact. Liesbeth, met wie ik daar ben gaan studeren, is daar blijven wonen. Ze heeft een zoon die net zo oud is als

'De hakken waarop ik mijn Parijse jetsetleventje leidde, kan ik nu niet meer aan'

Max en we zoeken haar nog vaak op. De laatste tijd regelmatig, want ik maak met haar een documentaire over een bekende Franse romanfiguur uit de 19^e eeuw. Hiervoor duiken we in het leven uit die tijd met behulp van allerlei Franse filosofen en schrijvers. Dus ik kan mijn ervaringen met de Fransen en de taal weer goed gebruiken.' ✨

Het mooiste meisje van de klas is op 23 februari te zien om 21.40 uur bij de Tros op Nederland 1.